

POSTANOWIENIE

Dnia 27 kwietnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krzysztof Strzelczyk

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 kwietnia 2012 r.,
skargi D. B. – A.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 30 czerwca 2011 r., wydanego w sprawie z powództwa D. B. – A.
przeciwko T. S. i M. S.
o zapłatę i ustalenie,

- 1) odrzuca skargę**
- 2) zasądza od wnoszącej skargę D. B. – A. na rzecz T. S. i M. S. kwotę 1200 (tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.**

Uzasadnienie

Powódka D. B.-A. wniosła o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 30 czerwca 2011 r., którym, na skutek apelacji pozwanych, został zmieniony wyrok Sądu Rejonowego w P. w ten sposób, że została obniżona zasądzona dotychczas kwota 4.873,90 złotych do sumy 1831,93 należności głównej, apelacja powódki została oddalona w całości a sąd rozstrzygnął o kosztach postępowania stosownie do jego ostatecznego wyniku.

W skardze powódka podniosła, że wyrokiem tym wyrządzono jej szkodę przez zasądzenie rażąco niskiego odszkodowania, pomimo iż poniosła szkodę w wysokości 12.325 złotych. Wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie jest możliwe. Zaskarżonemu wyrokowi powódka zarzuciła obrazę przepisów prawa materialnego i procesowe tj. art. 415 k.c., 362 k.c. i art. 505 pkt 3 k.c. oraz art. 233 § 1 k.p.c. z przyczyn wskazanych w dalszej części skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylene orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Według art. 424⁵ § 1 k.p.c., skarga powinna zawierać:

- 1) oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości lub w części,
- 2) przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie,
- 3) wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne,
- 4) uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy
- 5) wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto - gdy skargę wniesiono stosując art. 424¹ § 2 - że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi oraz

6) wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

Skarga wniesiona przez powódkę nie spełnia wszystkich wymagań konstrukcyjnych przewidzianych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. dla tego szczególnego środka prawnego o charakterze procesowym albowiem nie wskazuje przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne (art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.). To wymaganie konstrukcyjne jest niezależne i odrębne od wymagania dotyczącego przytoczenia podstaw skargi, powinno zatem być odrębnie przedstawione. Taki brak skargi nie jest sanowany nawet wówczas gdyby w podstawach, na których skarga została oparta, powołane zostały przepisy prawa materialnego czy procesowego. W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, że przesłanki określone w art. 424⁵ § 1 pkt 2 i 3 k.p.c. wymagają odrębnego wyartykułowania także wówczas, jeżeli argumentacja z nimi związana może się nawet częściowo pokrywać. Zachodzi bowiem różnica między przepisami, które zostały naruszone, i przepisami, z którymi zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. Zakresy zastosowania tych przepisów nie muszą się pokrywać (zob. postanowienia Sądu Najwyższego dnia 17 czerwca 2008 r. BU 18/07 nie publ.; z dnia 25 sierpnia 2010 r., akt. II BU 2/10, nie publ.). Także w doktrynie wskazuje się, że nie każde naruszenie prawa materialnego lub przepisów postępowania będzie mogło stanowić uzasadnioną podstawę skargi, nie zawsze bowiem musi ono oznaczać niezgodność zaskarżonego orzeczenia z prawem.

Podobnie Trybunał w wyroku z dnia 12 lipca 2011 r. (sygn. akt SK 49/08, OTK-A 2011/6/55) nie podzielił stanowiska, że przytoczenie w skardze jej podstaw oraz ich uzasadnienie, czyli wywiązanie się z wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c., "konsumuje" obowiązek wskazania przepisu prawa, z którym określone orzeczenie jest niezgodne (art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.). Podkreślił, że art. 424⁵ § 1 pkt 2 oraz art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. statuuje odmienne wymagania, a także inna jest ich rola. Przesłanka dopuszczalności skargi w postaci przytoczenia jej podstaw i ich uzasadnienia pozostaje w związku z art. 424⁴ k.p.c. stanowiącym, że skargę można oprzeć na podstawie naruszenia prawa materialnego lub procesowego. Natomiast konieczność wskazania przepisu prawa, z którym kwestionowane orzeczenie jest niezgodne, wynika z istoty skargi, z jej jądra, którym jest stwierdzenie niezgodności zaskarżonego orzeczenia z prawem, a więc

z konkretnym jego przepisem. Dlatego niezgodność ta musi być już na etapie wnoszenia skargi jasno określona przez wskazanie przepisu, z którym skarżone orzeczenie jest niezgodne.

Ponieważ skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie spełnia wymagań konstrukcyjnych określonych w art. 425⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. Sąd Najwyższy odrzucił ją na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. O kosztach postępowania wywołanego skargą wniesioną przez powódkę Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98, 99 w zw. z art. 391 § 1, 424¹², 398²¹ k.p.c.